

LOCIK A IKA

Povím vám příběh.

Ten příběh začíná jako každá druhá pohádka, kterou vám rodiče četli před spaním. V jednom stavení žili muž a žena, kteří si marně přáli mít děťátko. Ti dva bydleli vedle krásné zahrady, která ovšem patřila mocné čarodějnici. A jak už to tak bývá, dostali ti dva naprosto neuvěřitelný a také naprosto příšerný nápad.

Utrhli z té zahrady několik locik.

Mohli by pak dál spokojeně žít, ale lidem nikdy nestačí to, co mají, a tak se za tmy manžel vydal krást znovu. Čarodějnice ho, ale přistihla a lociky mu vydala jen za podmínky, že jí dá prvorozené dítě, které se mu brzy narodí.

Muž ze strachu všechno slíbil.

Ženě se za pár týdnů narodila krásná dvojčátka, kluk a holčička. Čarodějnice se ještě tentýž den objevila na prahu jejich domu.

“Dej mi své prvorozené dítě, jak jsme se dohodli. Budu se o něj starat jako vlastní matka.” Pravila zahalená do černého pláště, tak typického pro lidi jako ona.

A muž bědoval, klečel na kolenou a prosil za odpuštění, protože si nedokázal vzpomenout, které z dvojčat přišlo na svět jako první.

To byla nemilá komplikace s jednoduchým, ale nadmíru nepříjemným řešením.

“Dáš mi je tedy obě.” Zazněl ve stavení hlas studený jako led.

Čarodějnice bydlela ve vysoké věži s jedním oknem a žádnými dveřmi. Věž stála uprostřed lesů na malé mýtině. Ta byla tak utajená, že ji nemohl najít ani ten nejhloupější ze všech Honzů (jednou se na ní, ale dostal jakýsi Jan).

Vnitřek jejího skromného (do nebe sahajícího) příbytku, byl původně navržen jen pro ni samotnou. Teď tam musela přetrpět ne jednu, ale hned dvě ukřižené ratolesti. To znamenalo vyčarovat velkou kolébku, židle, talíře, špunty do uší a mnoho dalšího. Navíc se na žádné z magických škol neučí, jak se starat nebo jak dokonce vychovávat nemluvně (pokud ho ovšem chcete uvařit nebo přidat do nějakého lektvaru, stačí říct).

Čarodějnice například brzy zjistila, že používat čísla místo jmen je špatný nápad.

(Stejně nevěděla, podle čeho by měla ty bytosti číslovat). “Nechtoležet” a “Neřvitolik” se dětem taky moc nezamlouvalo, a tak došla asi k tomu nejdivnějšímu řešení vůbec.

Holčičku pojmenovala Locik a chlapce Ika.

Teda naopak! Pardon, už se mi to plete.

Holčičku Chlapec a chlapce Holčička.

Ne, tak to taky nebylo...

Holčička se jmenovala Ika a chlapec Locik. Ano, tak je to správně.

Nemíním příběh zatěžovat podrobnostmi o vzhledu těch dvou (beztak se časem měnil) přesto je tu ale jedna drobnost, kterou byste měli znát. Locik, se jako každé zázračné dítě narodil s poměrně dlouhými a zlatavými vlásy, které brzy doslova vlácel po zemi.

Ika bohužel v tomhle ohledu takové štěstí neměla.

Jak léta ubíhala, vzdala se čarodějnice veškeré své neděje, že by Ica mohl na hlavě vyrašit jen jediný zatrolený vlas. Natož zlatý. Sama zkoušela různá kouzla, masti a spousty dalších věcí, o kterých vědí jen ti, co se vyznají ve věcech pro nás tajemné magie. Vše však bylo marné, Ika zůstala holohlavá.

O co jí, ale příroda připravila z venku, nahradila uvnitř. Ika byla totiž neobyčejně chytrá. Každý úplněk sledovala, jak se "matka" promění v havrana, aby mohla bezpečně slétnout na zem a nasbírat nějaké bylinky do lektvarů. Problém byl v tom, že havran nedokázal nikdy pobrat všechny potřebné byliny najednou, takže musel lítat navíckrát. Což byl strašný záprah pro jeho křídla. Ika strávila několik hodin vymýšlením nějakého jiného, lepšího řešení. Vhodný nápad dostala, když sledovala, jak se Locik češe.

"Stačí, když na tvých vlasech uděláme malou smyčku," vysvětlovala později bratrovi. "Do té si může matka stoupnout a my ji pak spustíme z okna dolů, nebo naopak vytáhneme na horu."

Od té doby, když se čarodějnice potřebovala dostat domů zavolala jen: "Lociku, Lociku! Své vlásky mi dolů shod!" A z věže se spustil dlouhý pramen zlatých vlasů, díky kterému se tam vždy pohodlně dostala.

Tolik k zběžnému popisu.

Ve věži bylo málo místa a ještě míň zábavy, tak děti dělaly všechny věci, které je napadly. Vymyslely si vlastní jazyk, malovaly po stěnách, nebo si (hlavně v případě Iky) prostě četly.

Nejraději po sobě navzájem házely pastelky ve chvíli, kdy má jeden zavázané oči a druhý svázané ruce (kdykoliv tuhle hru hrály, odešla si čarodějnice lehnout se záchvatem akutní migrény).

Pak, ale oba trochu vyrostli a začali si pořádně lézt na nervy. Dnem i nocí se buď hádali, nebo prali. Pořád dokola.

Pak jednou Ika prohlásila, že s tím "Zlatovlasým zabeďněncem" už nehodlá sdílet jednu místnost.

"Chci vlastní pokoj! Tady nemá holka ani kousíček místa jen pro sebe." Rozčilovala se tenkrát dvanáctiletá dívka.

"A k čemu by ti to místo, jako bylo? Stejně ležíš od rána do večera pořád jen v knížkách! To já potřebuju pokoj od tebe, ty chodící slovníku." vracel jí Locik.

Čarodějnice je pozorovala jak tam, tak na sebe pokřikují. Vlasy kdysi černé jako uhlí měla protkané notnou dávkou šedi.

"Kam jako chcete ten pokoj dát?" Zeptala se, i když věděla, jak marný pokus to je.

"Kamkoliv! Budu klidně spát venku, všechno lepší než mít pokoj s ním" soptila Ika.

Kdysi by takové prohlášení čarodějnici vyděsilo. Nemohla dopustit, aby sourozenci někam šli. Podle všech pravidel magie by mělo jedno z těch dětí (to prvorozené) ovládat kouzlo, které bylo v locikách, co snědli jejich rodiče. Kouzlo, co nejde vzít zpět ani zopakovat. Kouzlo věčného mládí a zdraví. Teď jí představa Iky někde daleko v lese, ideálně na dešti, docela vábila. Samozřejmě by dávalo logiku, že to mocné dítě je právě ona, jedno kouzlo už provedla, a to v dost mladém věku.

Problém byl v tom, že magie se logikou neřídila, jinak by to nebyla magie. A navíc

měla podlý smysl pro humor. Takže, kdyby se čarodějnice rozhodla a nechala si Iku jako to prvorozené dítě, byl by to zatrolené děcko ve skutečnosti určitě Locik.

Čarodějnice si povzdechla, mávla rukou a "dětský koutek" do půli přepažil zatahovací závěs.

"Tady máte každý svůj pokoj."

Dvojčata naprosto synchronně otevřela pusy do písmene O.

"To nemyslíš vážně!" napůl se ptal a napůl vztekal Locik.

"Vždyť to je to to samé akorát s hadrem uprostřed," přisadila si Ika.

"Berte, co máte. Já mám akorát migrénu." Pak se kdysi obávaná čarodějnice svalila do své postele.

"Já tě nesnáším! Vůbec se nás nesnažíš pochopit!" Vřískala Ika a zatáhla za sebou hlasitě závěs.

Čarodějnice otevřela pusy, aby dívku změnila v něco méně hlučného (ten Locikův chodící slovník nebyl tak špatný nápad) pak ji, ale zase zavřela. Dostala nápad.

"Co kdybychom se šli projít ven?"

Chlapec se na ni překvapeně podíval a Ika se vyklonila ze své komůrky.

"Matka" jim nikdy nedovolila jít mimo věž.

Nikdy. Zvědavost pohltila všechn vztek. Děti kývly.

Šli kolem velké zarostlé zahrady, o kterou se nikdo nestaral nejméně dvanáct let.

Dřív musela být nádherná, ale teď vypadal divoce.

Vedle zahrady stálo stavení. V tom stavení žili muž a žena.

Už z dálky bylo vidět, jak moc za tu krátkou dobu zestárli. Starosti v podobě vrásek jim lemovaly obličej a vina zbarvila jejich vlasy stříbrem.

Čarodějnice došla až k nim a s prudce se nadechla:

"Vracím vám je. Nechápu, jak to můžete vy normální lidi vydržet.

Hodně štěstí, budete ho potřebovat, jsou v pubertě."

Když utíkala směrem k lesu, hrál jí na tváři úlevný úsměv.

Stejně jako oběma manželům.